

тъ, исклучна ся по нѣѣ и сѣдѣ на зеленѣ-тѣ моравѣ и пѣтѣника.

— „Кой ли ты знае, сынко, отъ дѣ си; виждашь ся не си отъ тѣдѣвашии-тѣ страни.“ Тѣзи думи гы изрѣ стареца, тѣѣ што то ся видаше, че има нѣкойѣ болѣкъ сѣрце-то му. Болка-та ѣѣ засвидѣтелствувахѣ горѣщѣ сѣзѣи, кой ся протакахѣ по сухо-то му набрано лице, кѣ бѣше опърлено и посѣрвало отъ вѣтѣра и отъ години-тѣ мѣ.

— „Защо плачешъ дѣдо?“ проговори му пѣтѣника умишно.

— „Не-дѣѣй мя пыта сынко..... азъ, кѣто ты видѣ отъ далечъ, присторихъ ты на мол сынъ Иванча.....“

Стареца, като издума тѣзи думи зе да му трепе брада-та, повърти сѣ глава и вмѣсто да проговори залѣ сѣ сѣзѣи и си затули очѣ-тѣ сѣ двѣ рѣцѣ.....

— „Защо плачешъ дѣдо? каза му пѣтѣника сѣ удивленіе и тѣѣѣ, да нѣмашъ загубенъ сынъ?“

— „Имамъ, сынко, и какъвъ сынъ?..... като ты бѣ: левенъ, юнакъ, младъ и зеленъ — сичка-та ми надѣжда надѣжда-та на старѣ-тѣ му майкѣ!.... очѣ-тѣ ѣ сѣ и тѣѣли отъ плачъ.....“

— „Ами, кѣдѣ е? пыташе пѣтѣника сѣ любопытство

— „Господъ го знае сынко, става три години не си го разбралъ нигдѣ. Въ боя, като зехъ да ловѣтъ хо еднаѣ вещь дохожда при меня, цѣлува на меня и на май си рѣкѣ — прощава ся, тѣ и до-дне-сѣ..... и ловѣ мамъ, и нивѣ далъ Господъ, и ливади, нѣ кой да гы рати?... Станѣлъ съмъ пѣдаръ, дѣто ни баща ми, ни дѣ ми не сѣ чували, а и азъ не съмъ ни сѣнувалъ — доди до главѣ!...“

— „Ами, не си ли чулъ, на кѣдѣ е?“ повтаря пѣтѣника, замисленъ.

— „Веднѣѣѣ чухъ че е въ Сѣрбѣѣ сѣ градинари-